ISSN 0132-4462.
№ 1 2008
СІЧЕНЬ

перець

Радна САХАЛТУЄВ (тема Володимира Соломашенка)

— Це — пограбування!
— Та не кричіть! Ми тут, приймаючи комунальні платежі, цілий день тільки й чуємо: «Це грабіж! Це грабіж!»

НЕХАЙ ДОПОМАГАЄ СМІХ

Ось і зустрілися ми у Новому році. Уже вам нащедрували і наколядували: щоб при доброму здоров'ї були ваші родини, щоб селилося у ваших оселях щастя, щоб на вас гроші нападали, щоб мудрі пацюки повигризали з нашого сьогодення усі негаразди...

Кожен рік розпочинається з надії на краще. І усі працівники «Перця» приєднуються до цих найщиріших і найсвітліших побажань.

Хоча знаємо, що життя, на жаль, складається не тільки із сонячних днів. Ще багато у нас байдужості, хамства і безсердечності. Ще не стала рідна держава тією рідною матір'ю, яка приголубить і поспівчуває, віддасть своє тепло і ласку, допоможе і не залишить у біді жодну свою дитину. З кожними виборами ми сподіваємося, що обрали найдостойніших слуг народу. Бо ж вони так палко скільки всього нам обіцяли... Але, але, але...

«Перцю» цього року виповнюється 86. Усі ці літа він був і залишається вірним другом і помічником наших читачів. Тож ваші листи завжди розпочинаються сердечним «Друже Перче». Спасибі усім, хто протягом уже багатьох десятиліть залишається з нами. Раді вітати наших нових передплатників. Сподіваємося, що ми не розчаруємо вас.

Нам теж буває нелегко. Але ми про це не говоримо вам. Бо знаємо, що, одержавши черговий номер «Перця», читачі повинні осяяти сірі будні своєю оптимістичною усмішкою.

Тож нехай здоровий сміх допомагає нам у цьому непростому сьогоденні.

Головний редактор «Перця»
Михайло ПРУДНИК.

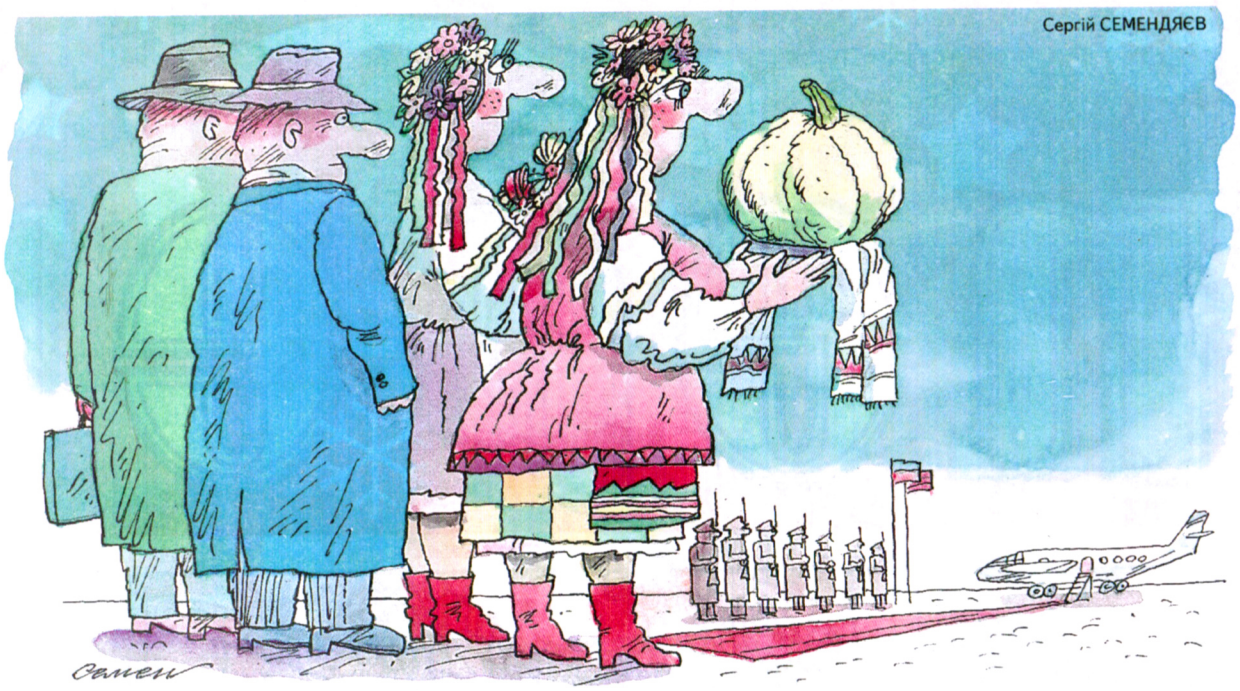

РІВНІСТЬ ПЕРЕД ЗАКОНОМ

Це починалось, друзі, так,
Скажу вам по порядку:
Мільйон украв один дивак,
А другий вкрав десятку.

У цього й того нелади
Із совістю назріли:
Забули тезу «не вкради»,
Закон переступили.

А перед ним же рівні всі,
Уміє він карати.
І от за грати перший сів,
І другий сів за грати.

Хоч взагалі вони чужі,
Та в кожного є зона,
І біля цього сторожі,
І в того охорона!

Добрячий кожному урок!
Одна лише різниця:
У цього – власний теремок,
А в іншого – в'язниця.

І цей і той шука слівце
Ніяк не для розваги:
Тепер закони пише цей,
Той – касаційні скарги.

І ось мораль у всій красі
Нам стука у віконце:
Перед законом рівні всі,
Але кривий закон цей.

Володимир СТРЕКАЛЬ.
м. Київ.

— Ми ніде не працюємо...

ІАП

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНСТВО «ПЕРЦЯ»

ЗВАРЮ ТОБІ БОРЩИКУ

До штаб-квартири ІАП завітала жителька м. Києва К. С. Миколаєнко і навела такий приклад: «Коли нас заспокоюють, що ціни в Україні зростають помірно, то я таким балакунам запропонувала б зварити звичайнісінький український борщ. Можна навіть без м'яса. І вони швидко переконаються, що борщик обійдеться удвічі дорожче, ніж це було рік тому».

ФЕСТИВАЛЬ

Нещодавно у м. Мукачевому відбувся XIII обласний фестиваль «Червоне вино», в якому взяло участь майже 80 виноробів з Ужгородського, Мукачівського, Іршавського, Виноградівського районів. Не обійшлося і без жертв. Одна з учасниць традиційного свята продала 400 літрів іскристих напоїв, що мали назви «Широка коаліція», «Юльчина радість», «Шуфрич в бокалі»... Чи будуть постачатися ці вина у торгівельну мережу, поки що невідомо.

А ЯКБИ НЕ ЄВРО-2012?

Генпрокуратура передала в Господарський суд Києва позов із проханням зобов'язати компанію, яка будує перед Національним спортивним комплексом «Олімпійський» торгівельно-розважальний комплекс «Троїцький», знести його. Генпрокуратура вважає, що будівництво ведеться з порушенням норм закону і будівельних нормативів; створює небезпеку для глядачів стадіону; ставить під загрозу його функціонування і проведення ЄВРО-2012. А якби на «Олімпійському» не проходив фінал футбольного чемпіонату? Порушень норм закону і небезпеки для уболівальників не було б?

40 га за 900 грн.!

«Саме за таку ціну можна придбати ділянку на... Місяці. Для того щоб стати таким власником, треба звернутися до «Місячного посольства». Там вручать пакет відповідних документів: акт на право власності на ділянку і жартівливу конституцію Місяця. Покупець також отримає космічний паспорт, за який треба заплатити ще 250 грн. Він дійсний тільки за межами Землі і лише 25 років.

А як добратися до своєї «земельки», то вже справа «землевласника».

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Я ж казав, що вони з'являються після третьої пляшки...

Олександр КОСТЕНКО

НОВОРІЧНІ ЩУРЯЧІ ОПИСКИ САМОПИСКИ

ПАЦИХВІСТ.

ПІДВАЛЬНЕ ПОМИШКАННЯ.

ВИСОКОКОСНИЙ РІК.

МИШКУВАТИЙ КОСТЮМ.

ЩУРА ПОДЯКА.

КАНАЛІЗАЦІЙНИЙ ГЛЮК.

ЩУРМАН ДАЛЕКОГО ПЛАВАННЯ.

Флоріан БОДНАР.

Сергій ФЕДЬКО

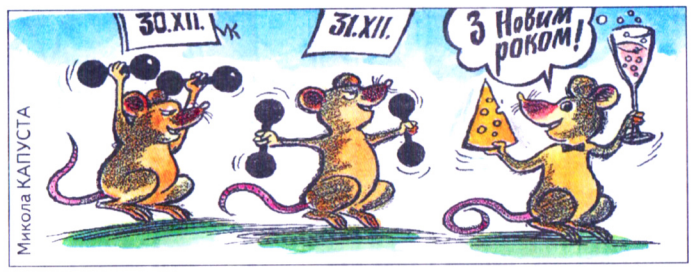

Микола КАПУСТА

НА ПРИЙОМІ

— На що скаржитеся?

— Лікарю, маю лише сорок років, а гляну в дзеркало — лисий, під очима торбинки висять, щоки, як у хом'яка... Щось у мене не в порядку?

— Не поріть гарячки... Не все так погано, як вам здається. Із зором, наприклад, у вас усе в порядку...

Надіслав Роман СТРИГАНЕЦЬ.

смт Тисмениця
Івано-Франківської області.

МАЯЧНЯ

Вчителька літератури розпочинає урок.

— Твір усі учні написали добре. Крім Сидоренка. Він, може, перевтомився чи захворів?.. У тебе, Володю, якась моячня: «Еней — це гей. Наталка Полтавка була третьою дружиною Івана Котляревського»...

— Маячня не маячня, а у жовтій пресі вже третій рік друкуюся...

Надіслав Артем ВОДЯНИЙ.

м. Ясинувата
Донецької області.

ЗАМЕРЗЛА

— Хлопці, купіть квіточки для своїх дівчат, бо я вже замерзла тут стояти...

МІНІ-ДІАЛОГИ

— А скільки просите?

— П'ятнадцять гривень за штуку...

— Вам треба, бабусю, тепліше одягатися!

МАЛО

— Чи багато треба людині для повного щастя?

— Мало. Але тільки щоб у інших було ще менше.

Надіслав Степан КУРОШАН.

м. Токмак
Запорізької області.

У СУДІ

— Громадянине, поясніть суду, де ви купили такий якісний диплом про вашу освіту?

— Знайшов на дорозі.

— Не смішіть людей! Ви стверджуєте, що знайшли на дорозі диплом на своє ім'я?

— Саме так.

— Дуже дивний збіг обставин.

— Це не збіг обставин. Просто паспорт на це ім'я я купив значно пізніше.

ПОКАЖІТЬ

— Лікарю, мій чоловік такий хворий, такий хворий... Допоможіть...

— Але мені треба спершу поставити діагноз. Роздягніться і покажіть, де у нього болить...

Надіслав Олег МИТУЛИН.

м. Золочів
Львівської області.

ВІДПОЧИНОК

— Чого це ви, громадянине, розляглися біля бару?

— А я відпочиваю, пане міліціонере...

— У такий спосіб?

— Я завжди відпочиваю тільки лежачи.

НЕ СТАРИЙ

— Чого, Семене, такий знервований?

— Та Барильчук щойно назвав мене старим бараном.

— Але ж ти ще не такий і старий...

Надіслав Іван ТОКАРЧУК.

Волинська область.

ПОЧЕСНІ

— А чи є у вас почесні
громадяни міста? —
поцікавився приїжджий
дядько у таксиста.
— Ні, таких у нас немає.
Мушу вам сказати,
що у нас звання подібні
не спішать давати.
Он в сусідньому містечку —
ціла гирилиця;
тут вони у них — почесні,
а живуть в столиці.
Того люди обирали
раз у депутати —
допоміг він їм фонтана
в сквері збудувати;
той в якомусь міністерстві
слугував народу —
дав п'ять тисяч, щоб підвести
до фонтана воду;
ну і третій, п'ятий, сьомий
теж були при владі
і внесли посильну частку
на фонтан громаді.
Правда, люди водограєм
тішилися мало —
відключили, бо води в них
у хатах не стало...
Ну а далі — рік за роком,
і народ побачив:
за почесними отими
буцегарня плаче.
Той — під слідством,
той в Росію
від судів дав драла;
на гарячому одного
СБУ впіймала...
Тож почесних нам не треба,
щоб не помилитись...
Ми не знаєм вже, якому
чортові молитись.

Микола ПАСІЧНИК.

м. Липовець
на Вінниччині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

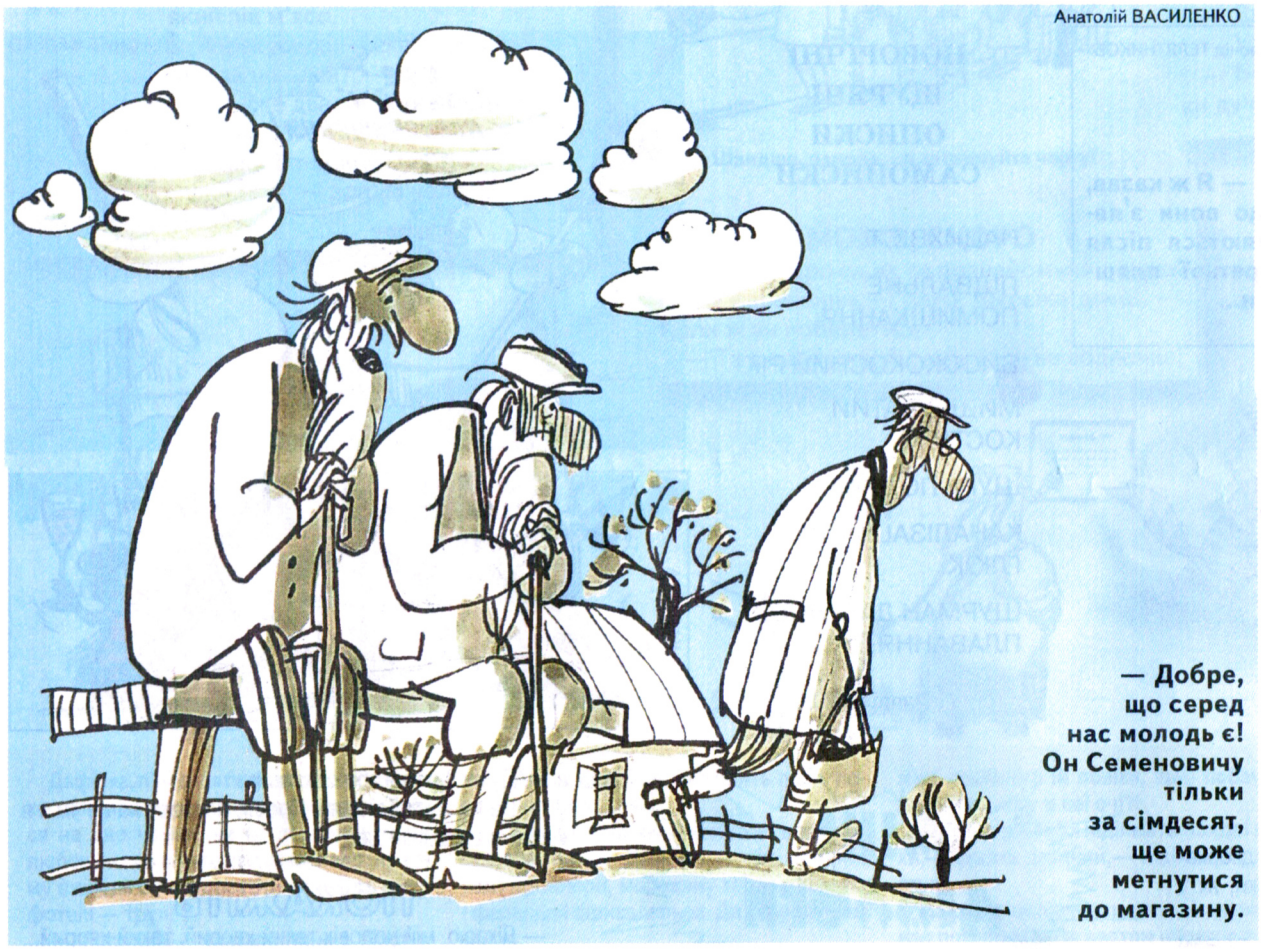

— Добре,
що серед
нас молодь є!
Он Семеновичу
тільки
за сімдесят,
ще може
метнутися
до магазину.

Усмішки з конверта

НЕ ДОПОМОГЛО

Хлопець не називав свого вітчима батьком, а просто — дядьком Мусієм. Якось везли вони сіно. На узгір'ї віз раптом перекинувся і придавив хлопця.

— Батьку! Батьку! Рятуйте! — заволав парубійко.

Вітчим вирятував його та й каже:

— Бач, тепер я тобі батько.

— Еге, дядьку Мусію, якби на вас віз насів, то й ви б мене батьком назвали...

ХАЗЯЇН

Де тільки не ховала тітка Олена гроші, але чоловік все одно їх знаходив і пропивав. Якось розжилася господиня на десятку, а тут треба на ферму йти. Куди ж сховати гроші? Ага, угледіла в кутку хати віника. Отже, склала учетверо купюру та й запхнула між парки. Пішла на роботу втішена: не знайде! Адже ніколи і в руки віника не брав.

Повернулася підвечір додому і нумо за справи. Аж чує — іде чоловік і співає. А якщо співає, значить, добряче випив.

Кинулася до схованки — нема десятки.

— Ах ти ж, безсоромнику,— залементувала тітка Олена. — І тут знайшов!?

Дядько, обіпершись об одвірок, зібрався на силі, випрямився, гордо задер голову і промовив:

— І що б то я був за хазяїн, якби не знав, що і де в хаті лежить!..

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.

м. Павлоград
Дніпропетровської області.

ГУМОРЕСКА

ПИВО за

— Ще ніколи в житті так не придивлявся собі під ноги, як зараз,— говорить дід Кузьма сусіду дідові Михайлу, з яким вони прогулюються алеєю парку. — Раніш, було, йдеш із гордо піднятою головою. На молодиць задивляючись. А тепер — тільки під ноги й дивишся.

— Щоб не впасти? — запитує дід Михайло.

— Та ні, до цього ще не дійшло. Дивлюсь, чи не загубив хто що-небудь. Хоч і мерзотне бажання, а «крутий» роззява не збіднів би...

— Та й у мене таке бажання зрідка виникає,— признається й дід Михайло. — Однак зараз мало хто губить...

— Бо нічого губити. Е ні! Ось щось лежить. Здається, золота обручка!..

— Та яка там обручка! — махнув рукою дід Кузьма. — Пробка від пива.

— Точно, пробка. Ех, давно ми з тобою пива не пили...

Раптом назустріч біжить чоловік'яга й до дідів:

— Ви барсетки тут не знаходили? Гроші — ваші, а документи верніть!

— Якої барсетки?

— Та ви що, блін! На зразок портмоне. Такий гаманець, тільки дещо більший. Для ключів, документів...

— А «блін», що таке? — дід Михайло до нього.

— Що блін? Ні, ну ви, блін, мужики, того в натурі?!.. — сказонув, та тільки його й бачили.

— Чокнутий якийсь блін! — подивився йому услід дід Михайло.

ВАЛЮТУ

Пройшли метрів десять.

Тут дід Кузьма зупинився і показав палицею під кущ:

— Дивись, блін якийсь валяється. Схожий на рідікульчик.

— Так це ж і є та барсетка! — вигукнув дід Михайло. — А де той «блін»?

Оглядівись навкруги. «Бліна» і слід прохолов. Розкрили барсетку, а там документи і кілька зелених банкнот.

— Ти долари коли-небудь бачив? — Кузьма до Михайла.

— Звичайно, бачив... на склі в кіоску.

Помовчали.

—А давай зайдемо в пивбар, — запропонував дід Кузьма. — «Блін» же сказав — гроші наші.

Зайшли.

— Налий нам по келиху пивця,— попросив дід Кузьма, тицьнувши бармену доларову банкноту.

— Ви що, іноземці? — бармен до нього.

— А що, блін, не схожі? — гордо мовив дід Кузьма.

Бармен налив їм по келиху із пляшок.

— А ти знаєш, непогане взагалі пиво,— сказав дід Михайло, відпивши за один дих половину келиха. — І враз відчувається якась свобода і незалежність...

— Еге ж! — погодився з ним і дід Кузьма. — Особливо, блін, коли розплачуєшся валютою, та ще й з чужої барсетки...

Віктор КАЛИСТИЙ.

м. Дніпропетровськ.

Олексій КОХАН

Володимир СЛЄПЦОВ

ЯКЩО...

...хтось заявляє, що у нього чисті руки, обов'язково перевірте, чиїм милом він їх мив.

...до тебе прийшло натхнення — це значить, що робочий день уже закінчився.

Василь ФЛЬОРКО

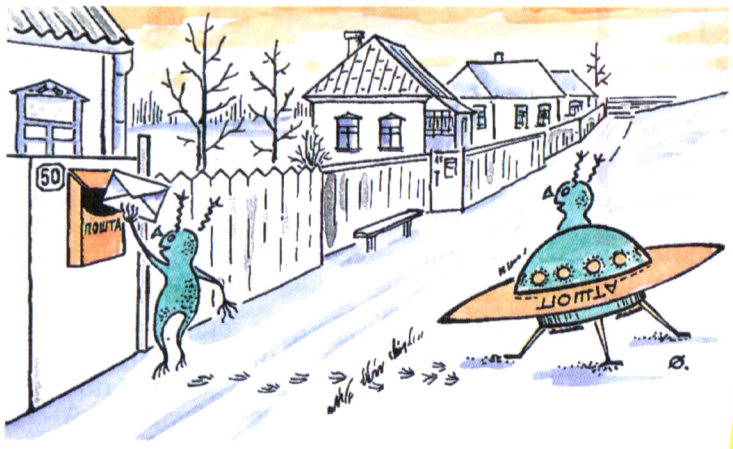

Євген ХУДАЄВ

Серію новорічних листівок від Анатолія ВАСИЛЕНКА дивіться на стор. 2, 5, 7, 8, 9, 10, 13, 16.

ЗНАЙ НАШИХ!

НА ПИВО!

У місті Пряшеві (Словаччина) ось уже втринадцяте проводився міжнародний фестиваль карикатур на тему «Пиво». Називається він — «Золота діжка». І цього разу наші художники, як і в попередні роки, не залишилися без нагород. Приз Словацького синдикату журналістів одержав наш художник Георгій Майоренко; почесними призами відзначено роботи Володимира Казаневського, Юрія Кособукіна та Василя Фльорка!

Вітаємо вас, хлопці! З вас пиво, з нас — тараня!

Василь ФЛЬОРКО

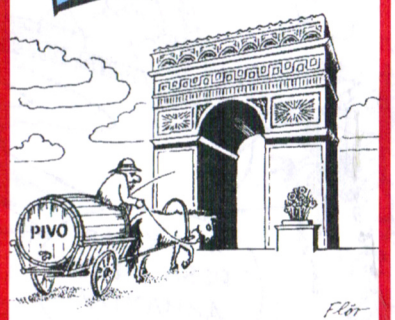

Юрій КОСОБУКІН

Георгій МАЙОРЕНКО

Словничок-жартівничок

НУДИТИСЯ — *відпочивати на пляжі нудистів.*

ГАРСОН — *гарний сон.*

ПЕРУКА — *пральна машина.*

ГРЕЧКА — *жителька Греції.*

ПІДРОБКА — *допоміжний заробіток.*

МАКЕТ — *кондитерський виріб із маком.*

ДОКТОРИНА — *дружина доктора наук.*

ЛОБУРЯКА — *гібрид лободи і буряка.*

ЕЛЕКТРОН — *крісло монарха під напругою.*

ГОЛОГРАМА — *випивка без закуски.*

КУМЕКАТИ — *вести бесіду з кумом.*

КУРАТОР — *завптахофермою.*

ЛІНОТИП — *ледар.*

ПІДВОДНИК — *їздовий.*

Василь МАМОТЮК.
Чернівецька обл.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Що це у вашій квартирі коїлося?
— Та то ми грілися...

БАЙКИ У ПРОЗІ

З ТОГО Б І ПОЧИНАВ

— Скажи, друже, де тут проживає плямистий Олень? — прибившись до лісу, запитав Кінь Тхора.

— Не знаю такого.

— Та що ти! Не запримітити його просто неможливо. Такий, знаєш, ставний красень із стрункими ногами, голову носить гордо, як і личить лісовому лицареві, могутні гіллясті роги...

— Немає такого в нашій окрузі.

— Зажди, я ще одну прикмету наведу. Це хвіст. Правда, він у Оленя явно підкачав — аж надто вже міні.

— О, то ти б з цього й починав. Он за кущем пасеться твій куцохвостий.

ІНКУБАТОРНИЙ

Хоча Курча й привезли з інкубатора, Курка пізнала свою дитину. Зраділа, пшона роздобула:

— Їж, синочку!

Синок їв і ріс, став Півнем. А Курка постаріла, негодна була вже й на смітнику порпатися.

— Півнику, ти хоч би яку-небудь зернину до хати приніс. Як-не-як, а син же ти мені...

— Пусте про синівські обов'язки квоктати. Я інкубаторний.

ЖАЛО ЗАЗДРОСТІ

Трапилося якось Соколу опуститися над тріщиною, де причаїлася отруйна Змія. Та, як і належиться, не згаялась — жалом любителя високості. Під самісіньке серце.

— Навіщо? — ящірка здивовано. — Яка тобі користь із його смерті?

— Літає надто високо...

Іван ВЛАСЕНКО.
м. Київ.

Євген ХУДАЄВ

Віктор ПОПОВ

ГУМОРЕСКА

Ключі до раю

Пробилася баба до великого начальника:

— Батечку наш рідний! Я за вас голосувала! Може, то саме мій голос усе й зробив, щоб вас обрали.

— Спасибі, бабусю,— сказав начальник. — Але чого вам треба?

— Небагато! Царствуйте тепер на землі, а мені з дідом поможіть дотягти до царства небесного.

— Як це так? — здивувався начальник.

— Може, у вас залишилося трохи тої гречки, що ви таким, як я оце, по півкіло перед виборами роздавали. Ото й подумалося: може б, ви нам із дідом по тих півкіла авансом видали. А ми за вас, коли треба буде, знову проголосували б.

— Ну, бабусю,— щиро усміхнувся начальник,— ви самі собі суперечите. Хочете, щоб я вам допоміг дотягти до царства небесного, і просите гречки. Де ж логіка? Без гречки ви швидше дотягнете до того царства. Тому я не дам вам гречки — у ваших же інтересах.

— А хто ж за вас голосуватиме на наступних виборах? — пішла на шантаж бабуся.

Та начальник не злякався:

— А той, хто не встигне у царство небесне перебратися.

Бабуся скрушно похитала головою:

— Ой, синочку, кипітимеш ти у смолі на тому світі, у пеклі шкварчатимеш!

— Ні, бабусю, ви дуже помиляєтеся. Для мене вже місце в раю забронюване.

— Як то так? — здивувалася бабуся.

— А просто: я на відновлення церкви, де ви тепер молитеся, щедре пожертвування зробив.

— То, виходить, ніби хабара дав?

— А що вдієш? — розвів руками начальник. — Кожен по-своєму підбирає ключі до раю.

Олександр КЕРДІВАРЕНКО.

м. Кіровоград.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

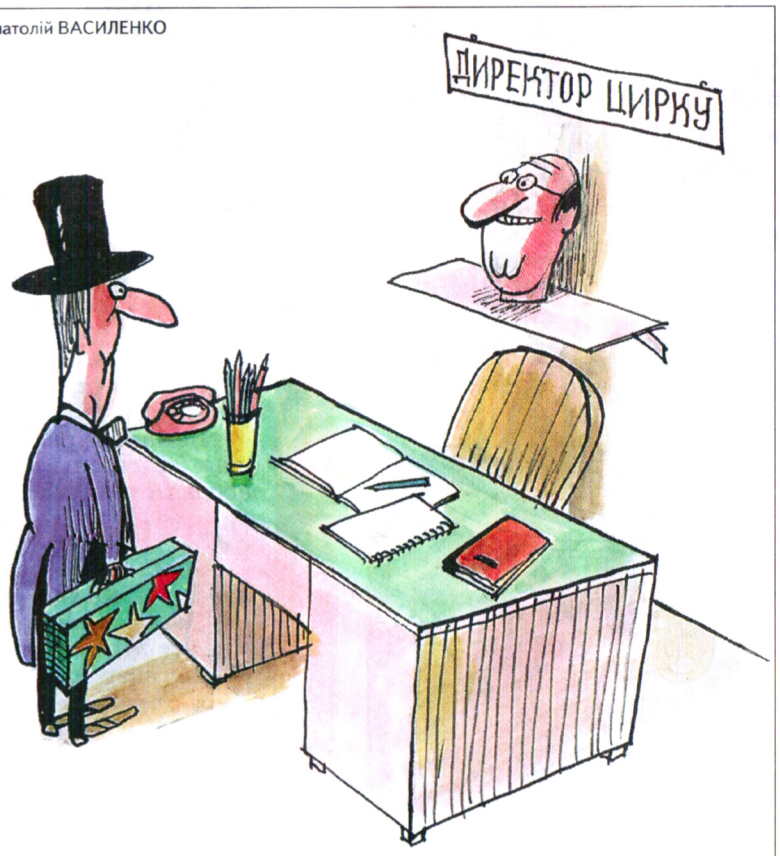

— Ну, показуйте, який номер приготували?

Описки самописки

ВИДВІР МИТЦІВ.
БРИФІНТ ФУТБОЛІСТА.
ПАЛАТНИЙ ТУАЛЕТ.
УВІНКОВІЧЕНИЙ.
КОНЬЯКТУРЩИК.

Віктор ІГНАТЕНКО.
м. Прилуки.

ТЕЛЯКОМУНІКАЦІЯ.
ГОНОРАЛЬНИЙ ДИРЕКТОР.
БРАГОДІЙНИЙ ВНЕСОК.
БЛАТНІ ПОСЛУГИ.
ДМИХАЛЬНІ ОРГАНИ.
УПОВНОВРАЖЕНИЙ.
ПІТПРИЄМЕЦЬ.
ПЛУТОНІЧНЕ КОХАННЯ.
РИФИРМАЦІЯ.
ЩУРБАЗА.
ХАПІТАЛІСТ.
ПРАВОЗАТИСНИК.

Іван ТОКАР.
м. Камінь-Каширський на Волині.

З Новим роком!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

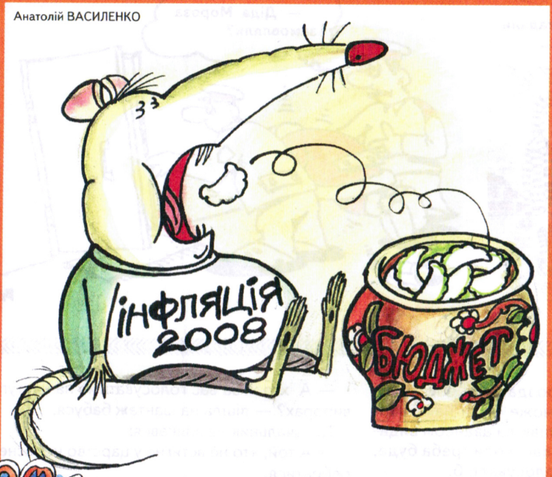

Євген ХУДАЄВ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

ВІНЕГРЕТ ІЗ ПЕРЦЕМ

Василь ФЛЬОРКО

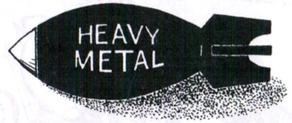

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

— А ти за житло вчасно платиш?

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Брак! В гастрономі не взяли!

НЕ ТЕ

Після лекції професор звертається до студентів:

— Є запитання?

— Не розумію, як ви отримали цей результат,— озивається один студент.

— Це констатація, а не запитання,— відказує професор. — Є запитання?

І СОБАКА...

Пішов чоловік із своїм псом на риболовлю. Прорубав ополонку і вже ладнався був опустити вудочку, як раптом із ополонки вискочила корова і сказала:

— Дай сигарету! І, якщо можеш, то й вогню!

Чоловік обслужив її.

— О, чудово, допобачення,— сказала корова і шубовснула назад в ополонку.

Здивований чоловік із одкритим ротом повільно обернувся до собаки.

— Ну чого ти на мене витріщився?! Чого витріщився?! — раптом закричав пес. — Я теж ошелешений!

А ТЕПЕР

Ресторан. Офіціант приносить до столика замовлений шніцель. Клієнт морщить носа:

— Од цього шніцеля відгонить коньяком!

Офіціант відступає п'ять кроків назад і питає:

— А тепер?

Надіслала Вікторія ПРОКОПЕНКО.
м. Київ.

Микола КАПУСТА

Олексій КОХАН

ВІНЕГРЕТ ІЗ ПЕРЦЕМ

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

СКУПИЙ БАТЬКО

Приїхав батько з маленьким сином на ярмарок.

Малий ходить і весь час смикає батька за полу піджака:

— Татку, купіть кавуна! Татку, купіть кавуна.

— Навіщо тобі кавун? Хочеш пити, випий води.

— Хочу кавуна! — не вгаває малюк.

— Та вони ж усі з пестицидами...

— Хочу...

Врешті батько погодився купити маленького кавунчика.

Років через десять батько з сином знову приїхали разом на ярмарок.

— Татку, купіть мені пива,— просить син.

— Ну, ти таке й скажеш! — дивується батько. — Хто ж п'є пиво після кавуна?!

Надіслав Іван ПРОСЯНИЙ.
м. Куп'янськ Харківської області.

УСПІХИ

— Як поживає твоя дружина?

— Добре... Я її до секції карате віддав.

— Успіхи є?

— І не тільки у неї. Я став значно краще готувати, вчасно забираю дітей із садочка, полюбив прання і прасування...

Надіслав Василь МОНАСТИРОК.
смт Ярмолинці Хмельницької області.

Олег ГУЦОЛ

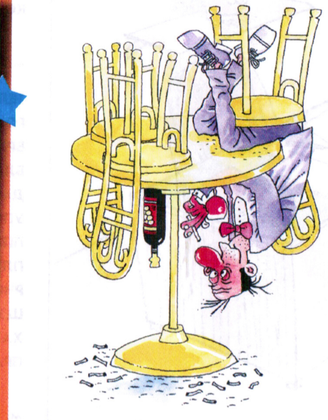

ІНТЕРВ'Ю

Тележурналістка бере інтерв'ю у нашого сучасного багача.

— Ви могли б розказати нашим глядачам, які рецепти вашого успіху?

— Не будь дурна! Я цього слідчим не сказав, а ти хочеш, щоб усім розляпав?!

ГРА ДОЛІ

— А чому ваш брат не прийшов? — цікавляться господарі.

— Та ми тягли жеребки, кому із нас двох іти до вас у гості.

— І ви виграли!

— Ні, програв...

ВУНДЕРКІНД

Син приходить зі школи, витягає із ранця якусь нову книжку і хвалиться мамі:

— Це мені дали нагороду.

— За що, синку?

— Учитель спитав, скільки ніг має страус, і я сказав, що три.

— Але ж у страуса дві ноги!

— Так, але решта всі сказали, що чотири.

ЄДИНИЙ

Професор загубив парасольку і цілий день ходив по крамницях, шукаючи її. Нарешті знайшов у якійсь бакалії.

— Ви єдиний чесний торгівець у місті! — сказав розчулений професор. — Всі інші переконували мене, що взагалі не бачили моєї парасольки.

Надіслала Ліля МЕЛЬНИК.
м. Вінниця.

Георгій МАЙОРЕНКО

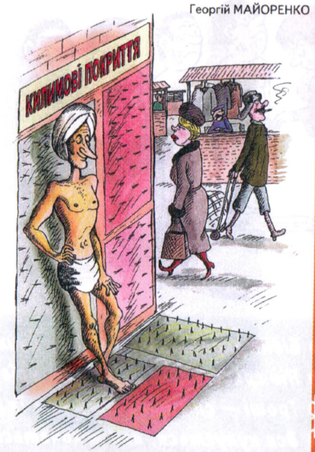

Юрій ЦЕКОВ

Дружні пересміхи

ПОЛІТ

Розгубив я, чекаючи, жданки,
Жухне золото квіту латать.
В благодатний оазис мовчанки
Птахи слів однокрилих летять.

Дмитро ШУПТА.

Розгубив я, чекаючи, жданки,
І крізь біди великі й малі
В благодатний оазис коханки
Прилетів на одному крилі.

Друге жінка мені відрубала
Ще коли я наструнчився в даль,
Хоч, либонь, відрубати гадала
Не крило — зовсім іншу деталь.

І якби їй таке удалося,—
З чим було б у оазис літать?!.
Як подумаю,— дибом волосся
Й жухне золото квіту латать.

РАНКОВИЙ РЕНЕСАНС

І знову у мені звучить Сен-Санс.
І біла лебідь, заломивше руки,
вже гине від кохання і розпуки.
І, наче море, нас гойдають звуки,
мій пізній, мій травневий ренесанс.

У чистім небі чорні-чорні круки.
Та, як в житті один-єдиний шанс,
мій пізній, мій травневий ренесанс,
ця наша неочікувана злука.

Любов завжди — немов крихкий фаянс.
Та лиш зачую Ваші закаблуки,
одразу у шалений резонанс
зриваються і серця перестуки,
і знову у мені звучить Сен-Санс.

Востаннє у житті, останній шанс,—
мій пізній, мій травневий ренесанс.

Валерій ЧМИР.

І знову у мені мовчить Сен-Санс.
Отут зі спраги і в пітьмі розпуки
переживаєш всі пекельні муки,
а у сусіда — дзвін, веселі згуки:
там вже почавсь ранковий ренесанс.

Бо троє там, вони дійшли до злуки.
Невже у них озвався мій Сен-Санс?
Еге ж, потрібен їм той декаданс!
Їм лиш одне: чарки й закуску в руки.

У мене ж настрій — мов крихкий фаянс,
думки — неначе чорні-чорні круки...
Та ось — забилось серце в резонанс:
йде Біла Лебідь, чую закаблуки!
І знову у мені звучить Сен-Санс!

Вже троє нас! І, значить, маєм шанс
таки почать ранковий ренесанс.

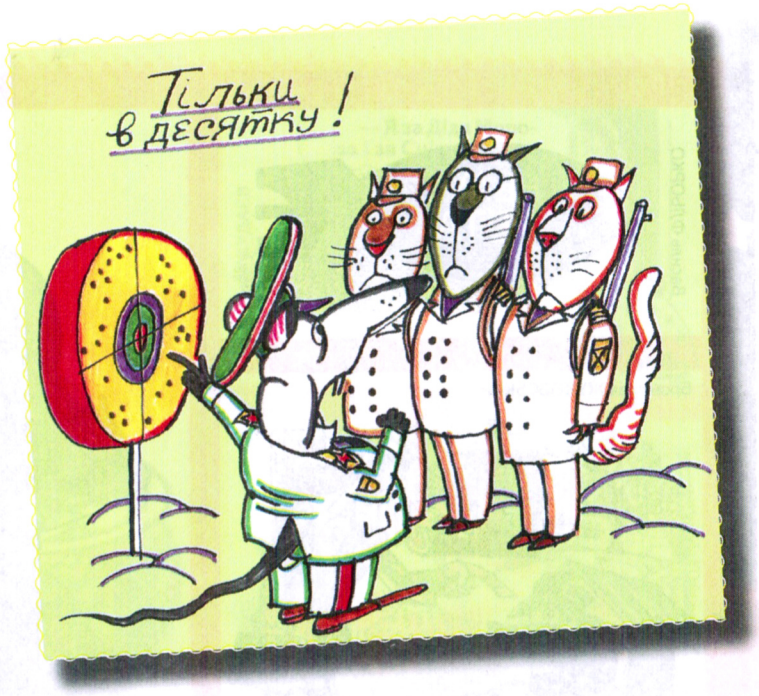

Валерій ЧМИРЬОВ
(тема Євгена Худаєва)

— Жвавіше, мамо, жвавіше!

Василь ФЛЬОРКО

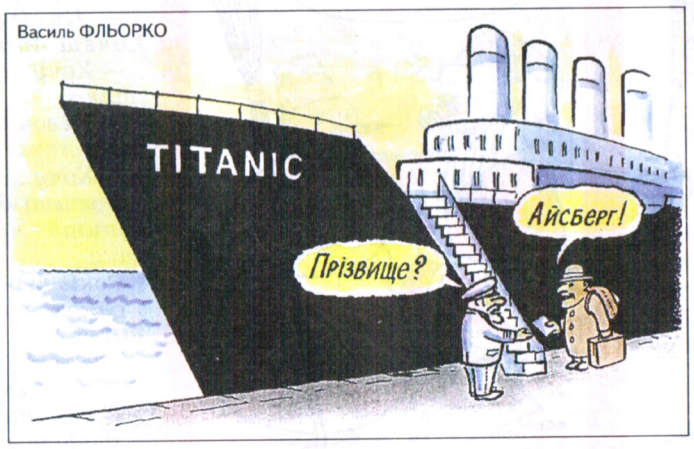

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

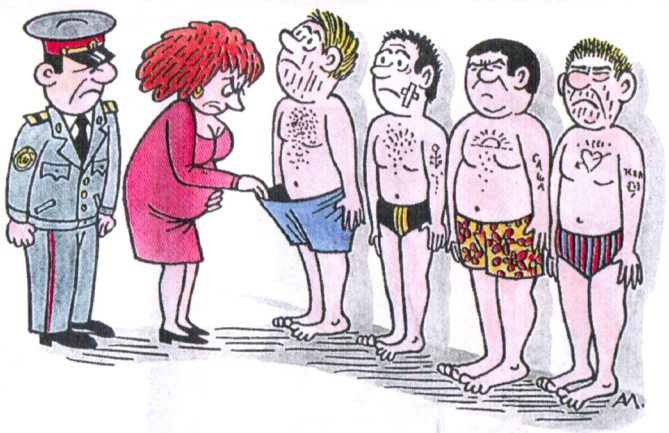

СМІШИНКИ

КОРОТКО

Диктор телебачення розпочинає випуск новин:

— Спочатку коротко про головне: про погоду — холодно, про політику — брудно, про культуру — сумно, про пенсії — соромно.

Володимир СУГЕРЕЙ.
м. Київ.

ЯК ОГІРОЧОК!

Після зустрічі Нового року співробітники обмінюються враженнями.

— Від випитого у мене на ранок голова просто розколювалася,— скаржиться один.

— А я був, як огірочок! — зітхає другий.

— Чого ж зітхаєш?

— Бо був зелений і в пухирцях.

Борис ГУБИН.
смт Локачі на Волині.

ДОСАДА

Жінка:

— Ти чого сьогодні вдома не ночував?

Чоловік:

— Боже! П'ять років кожного ранку одне й те ж!

Дмитро ДАХНО.
м. Бердянськ Запорізької області.

ЗВІДКИ?

У «Мерседесі» їде блондинка. Вмикає радіо і чує:

— Говорить Київ. Ви слухаєте «Промінь».

У білявки великі очі:

— І звідки вони знають?!

Віктор ВАСИЛЕЦЬ.
смт Ямпіль Сумської області.

SMS ПОВІДОМЛЕННЯ

«Не снідаю, бо думаю про тебе».

«Не обідаю, бо думаю про тебе».

«Не вечеряю, бо думаю про тебе».

«Не сплю, бо хочу їсти».

Віктор ІГНАТЕНКО.
м. Прилуки.

ЕЙФЛОРИЗМИ

- *Це у них вітри перемін, у нас — протяги.*
- *Наверху твердять, що є ще резерви. Отже, грабуватимуть нас і далі.*
- *Сіли в калошу, зате тримаємось на плаву.*
- *У нас не все втрачено, у нас все розкрадено.*
- *Бідна Україна: всього лише якихось сім мільярдерів!*
- *Під градом куль солдат не мріє про зливу нагород!*
- *Гроші — страшне зло. Чим їх менше, тим страшніше.*
- *Все купується, але ж хочеться того, що не продається.*

Флоріан БОДНАР.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА!

Нашого славного одноперчанина,
відомого письменника-сатирика,
заслуженого діяча мистецтв України,
лауреата багатьох літературних премій
Євгена ДУДАРЯ
з достойним 75-літтям!

І ось Євген Михайлович Дудар
Вчетверте (офіційно) ювіляр.
Тож ми, віддаючи йому пошану,
Одкоркували пляшечку шампану
І дамочку Фортуну попросили
Не шкодувати ювіляру сили,
Аби він міг у лицарському завзятті
Ще много літ служить прекрасній статі,
А особливо — милій дамі серця,
Отій, яка Сатирою зоветься.

Одноперчани.

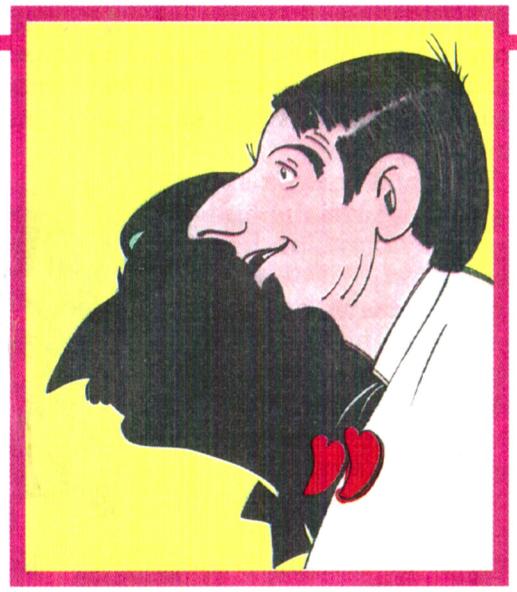

У СВІТІ ТВАРИН

З нагоди сорок шостої річниці визволення Верхньої Вольти я вийшов на балкон і дав залп. З рушниці. Дуплетом.

Борщимуха вийшов на свій балкон. І виголосив вульгарну політичну промову. Спрямовану проти мене. Тоді почав лаяти незалежність і демократію взагалі. А тоді перейшов на високі державні персони конкретно.

— Борщимуха, за чим ти плачеш? — спитав я. — Ти ж прожив життя, як собака: половину проспав, половину прогавкав...

— Я ж плачу не за тим, що було. А за тим, що обіцяли, — буркнув Борщимуха. Тоді спитав: — Чуй, а війни не буде?

— Не буде. Росія пообіцяла захищати Україну. На випадок нападу...

— Во дають! — розреготався Борщимуха. — Нова хохма?

— Стара...

— Чуй, — спитав Борщимуха. — Як воно сталося? Таке було страшно сильне государство, а розлетілося?

— Росія. Захотіла незалежності. Від інших республік. Які постійно її гнобили. Які постійно принижували росіян. Каже: «Йдіть собі. Не хочу більше з вами спільно. Не хочу на вас працювати». А вони просяться: «Ну як же ми самі проживемо? Не покидай нас!..» І Прибалтика, і Кавказ, і Молдова, і Середня Азія... А Україна просто в сльозах потопає. Як же без «старшого брата?» Всі стають на коліна, всі благають, щоб повернутися під «статус» Росії. А вона: «Нет! Хочу независимости!.. Русский народ—тоже народ. Имеет право на собственное государство...»

— Ти ба, яка вперта... Мені то, скажу тобі, — признався Борщимуха, — один чорт: що «зависимость», що «независимость». Але я дуже любив дивитися «У світі тварин...»

— Подивися на себе в дзеркало...

— Мені подобаються мавпи.

— Дивися на Соню. З третього поверху...

— Ось ти мені поясни, — каже Борщимуха, — що означають оті три звізди? Що в неї на штанях? Іззаду?

— Не знаю. Колись, як автомобіль пробіжить сто тисяч кілометрів — на капоті малювали зірочку... Може, й тут щось з пробігом зв'язане...

— Та-а-к,— міркував Борщимуха. — Це ж які мощності треба мати...

Знизу пролунав залп. Дуплетом. Борщимуха крикнув униз:

— Яка там... простипома гепає?

Вася Карпуха з другого поверху вигукнув:

— Салютаріо, камерадо! — і дав ще один залп. Він обожнює Фіделя Кастро. — Віва Куба!..

— Хай живе вольнолюбивий народ республіки Джібуті! — пролунала пискливо-істерична здравиця з балкона пенсіонерки Козаренко...

Хтось зверху у відчинену кватирку крикнув:

— Слава вільному Бахрейну!..

Борщимуха наморщив носа:

— Слухай, Бахрейн — хто?

— Не «хто», а «що». Держава. Арабська. Незалежна. Має свою армію — п'ятдесят чотири танки, дванадцять літаків...

У цей час зі свого балкона нагнувся Вітя Царапкін. І проголосив:

— Слава незалежній Україні!..

— Націоналіст! — заревли з усіх балконів...

Я дав ще один залп. Дуплетом. З нагоди річниці незалежності Верхньої Вольти...

КОЖНОМУ СВОЄ

Шляхи-дороги. Розбігаються вони в усі кінці по нашій землиці. То прямими стрічками лежать серед просторих полів. То гадюками звиваються між пагорбів. Їдеш — і ще їхати хочеться. Милуєшся — і ще милуватися хочеться.

Намилувався. Наїхався. Дорогу розпитати треба.

— Скажіть, як проїхати до Сахновщини?

— До Сахновщини? — почухав потилицю. — Чекайте, до Сахновщини. Це треба автобусом.

— Не треба автобусом. У мене машина.

— Яка у вас машина?

— Хіба це має якесь значення? На колесах.

— Та я не про те. Я про те — вантажна чи легкова?

— А що, від цього дорога міняється? Легкова.

— «Волга»?

— Ні. «Жигулі».

— Це гірше.

— Чого гірше?

— Кабан не влізе.

— Так у мене ж кабана нема.

— Це я думаю: якщо ви до Сахновщини, то там рукою подати до Орельки. Могли б мені підкинути кабана...

— То як проїхати до Сахновщини?

— Чекайте, а вам у саму Сахновщину треба?

— Ні. Мені ще далі.

— Куди далі?

— На Краснопавлівку.

— Почекайте хвильку...

Побіг кудись. Прибіг із жінкою, обвішаною корзинами.

— Сідай, Ганю, цей чоловік тебе до Грушевахи підкине.

—До якої Грушевахи?

— Та це за Краснопавлівкою. Верст п'ятдесят.

— Не поїду я ні до якої Грушевахи. І до Краснопавлівки мені треба не сьогодні, а завтра.

— Ах, завтра. Так би й сказали...

— То як проїхати до Сахновщини?

— Та до Сахновщини що. До Сахновщини проїхати просто. Ось два кілометри, і за поворотом Сахновщина...

ШПИЧКА

Воно лізе. А я йду. Наступлю — місця мокрого не зостанеться. Бо воно — комашка. Шестеро ніг, остіцьки тулуба і голова. Може, навіть без вух. Може, й носа нема. Може, й око тільки одне.

Цікаво, що воно про мене думає? Певне, гадає, що я бог. Надприродна сила якась. А я — Федя Шубравчик. Такий собі рядовий представник роду людського. Ступня ноги — сорок чотири. Чавк-чавк — і в комашиному світі стихійне лихо.

Добре, що я дивлюся під ноги. А он іде. Рота роззявив.

Або он той. Сповнений власної гідності. І любові власної. Задер носа. І, крім того носа, нічого не бачить.

Чи он дама, їй чхать на всяку комашку. У неї в очах — вітрина. На шляху до вітрини вона крокодила розчавить. І не зверне уваги...

Цікаво, куди воно лізе? Куди воно спішить? Може, якась старша комаха його кудись послала? А може, сам начальник комашиний. Метушиться перед сильнішими. Щоб дірку у нього не забрали.

А може, біжить до сусіди-комашки утрясати конфлікти. Територіальні. Чи там сімейні.

Зупинилося. Щось думає.

Метнулося в один бік. Повернуло в другий. Знову думає.

Теж, мабуть, має свої проблеми. Свої клопоти. Може, дірку ремонтує. Паркету, звичайно, йому не треба. Ні голубого унітаза. Але щось йому голову мозолить. Не імпортні меблі, не машина, то якась шпичка. Може, йому тією шпичкою треба проколупати запасну дірку?

І воно метається. Бігає. Шукає. За голову свою комашину хапається. Серце ніжкою масажує. Корінь валеріани гризе...

А навіщо? Щоб не відстати від іншої комашки...

Ну, добре. Дам я тобі зараз шпичку. Скажеш: «От поталанило!»

Почекай. Піду відламаю від кущика. О, є. Зараз...

А де ж ти? Чуєш? Ти ж ось тут сиділо... Невже он той динозавр своєю клешнею на тебе наступив?.. Так і є. Ось мокре місце... І вже нема у тебе жодних проблем... Не треба тобі вже ніякої шпички...

А-а-а, ні! Ось ти. Ще метушишся...

Перчетня

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ДОВГИЙ ДЕНЬ

Китайська народна казка

В одній провінції жив жадібний поміщик. Якось приснився йому сон: ніби він знайшов спосіб продовжити добу аж на шість годин.

— Це ж мої селяни зможуть працювати ще більше! — вигукнув він, коли прокинувся.

А слід сказати, що працювали вони на його полі, не розгинаючи спини, аж по двадцять годин.

Поміщик почав молити небесного правителя:

— Збільш добу! Збільш добу!

Почули це селяни і зовсім зажурилися.

А через деякий час з'явився біля будинку поміщика чернець:

— Чув, що молишся, щоб небесний правитель збільшив добу. Нарешті він почув твою молитву. У добі буде стільки годин, скільки ти сам зможеш пропрацювати на полі без відпочинку.

«Якщо голодні батраки працюють по двадцять годин, то я пропрацюю усі тридцять». Тепер я змушу працювати селян ще більше і стану ще багатшим.

Жадібний поміщик зранку побіг у поле і почав копати земляні горіхи.

Чернець пішов за ним і дістав годинник.

Через годину з поміщика лило десять потів. Через дві — він важко дихав і стогнав. Через три — він упав на землю. Але був такий жадібний, що став розгрібати землю руками, аж доки не знепритомнів. Селяни віднесли його на ношах додому.

А наступного дня він уже не примушував їх працювати по двадцять годин на добу. І від того не обіднів.

А ще кажуть, що отим ченцем був один кмітливий селянин, який переодягнувся, щоб провчити свого поміщика.

Веселе і мудре слово

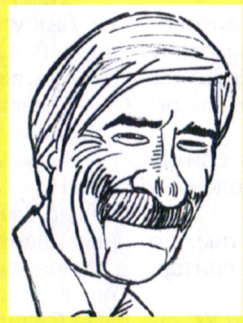

Ім'я Анатолія Качана добре відоме нашим читачам. Свої перші вірші він надрукував у «Перці» ще тоді, коли навчався в Одеському університеті. Відтоді поет один із шанованих авторів нашого журналу. Тепер Анатолій Леонтійович автор багатьох поетичних книжок для дітей, у яких поряд із лірикою — і гумор. Останню із них, «Чари ворожбита», цього року висунуто на здобуття премії імені Тараса Шевченка. Чимало творів, які увійшли до цієї книжки, вже відомі нашим читачам із публікацій у «Перці». Анатолій Качан — достойний цієї високої нагороди. Бо посіяне поетом веселе і мудре слово проростає у юних душах, а отже допомагає зростити справжніх українців, котрих, як відомо, без почуття гумору важко уявити.

НАЛОВИЛА БАБА ХМАР

Нісенітниця

Наловила баба хмар,
Ще й одну мигичку,
Потягла їх на базар
Через тиху річку.

А назустріч бережком
Гнав чабан отару,
І змішалися гуртом
Вівці, кози, хмари.

Баба тягне до села.
Хмару й хмаренятко,
А із хмари — ну й дива! —
Мекає ягнятко.

Баба гонить батіжком
На базар мигичку,
А з мигички за мостом
Бекає ягничка.

Дзвонить дзвоником чабан:
«Де моя отара?..»
А розгніваний баран
Б'є рогами хмару.

НОВОРІЧНА ПРИГОДА

В нашу хату зайшов уночі
Дід Мороз із мішком на плечі
І говорить: «Із темних дібров
Я до вас дуже довго ішов...»

А мене бере сумнів чогось:
Хто насправді оцей Дід Мороз?
Може, він не із темних дібров,
А з бюро добрих послуг прийшов?

Дід Мороз ці думки відгадав,
Та ні слова мені не сказав.
Він лише мені руку потис —
І я інеєм білим обріс!

ЗЕЛЕНИЙ ОСТРІВ

Лягла на землю біла тиша,
В Новому році — все нове.
Снігами січень око тішить,
Але морозом вухо рве.

Вже поховались від морозу
Під кучугурами в садку,
Немов ведмеді у барлозі,
Кущі смородини, бузку.

Та як зелений острів літа,
Стоїть сосна за воротьми,
Хоч їй і сумно зеленіти
Самій у таборі зими.

Я протоптав по білій тиші
Рипучу стежку до сосни:
Удвох нам буде веселіше
Дозимувати до весни.

ДИВИНА

Мені на долоню
Злетіли з хмаринки
Дві білі сніжинки,
І ще дві сніжинки.

А разом виходить
Якась дивина:
А разом виходить
Краплина... одна!?

Анатолій КАЧАН.

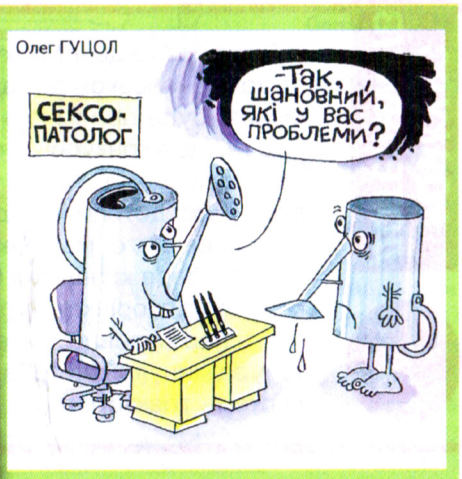

— Увага!! Усім бути напоготові: починаються свята!..

Міні-УСМІШКИ

Здоровий

— Звідкіля прошкуєш, Миколо? — питає Василь.

— Та з лікарні, трохи підремонтувався.

— А як там кум Степан поживає? Давно його не бачив.

— Здоровий. Ще од чарки не одмовляється.

Покажуть

— Завтра буде сонячне затемнення, — каже чоловік дружині, читаючи газету.

— А по якому каналу?

Затягніть ремені

Стюардеса звертається до пасажирів авіалайнера:

— Шановні! Прошу вас тугіше затягнути ремені, бо ми сьогодні забули завантажити обід.

Росте начальник

— Мамо, наш Андрійко, мабуть, буде начальником, як дядько Петро,— каже Павлик.

— Чого так думаєш?

— Бо він усе кричить та кричить, хоча говорити іще не вміє...

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

Багато?

— Скільки ти вже на своїй роботі працюєш, Петре?

— Та років із п'ятнадцять буде.

— І багато за день заробляєш?

— Та так, на пару шкарпеток вистачає.

— А навіщо тобі стільки шкарпеток?

Пропав

— Привіт, Іринко, як діти, як чоловік?

— Діти в школі, а чоловік пропав.

— Як пропав? Ти в міліцію повідомляла?

— Повідомляла. Приїхала міліція, подивилась, як чоловік восьму добу сидить перед комп'ютером та розігрує засідання парламенту і сказала: «Пропав чоловік».

Батькове доручення

Класний керівник записав учениці в щоденник: «Дорогі батьки, як ви одягаєте свою дочку в школу?!»

Мати відписує: «А вам заздрісно?!»

Батько додає: «Ви ще не бачили, як одягається її мама!»

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

КОРОТКО КАЖУЧИ

❄ *Мене не підкупиш! Особливо за малі гроші.*

❄ *Вийшла заміж за коханого, але не за того.*

Василь ТИТЕЧКО.
с. Мале Вербче Сарненського району Рівненської області.

❄ *Пунктувальна людина народжується своєчасно.*

❄ *Любитель гострих відчуттів говорить те, що думає.*

Юрій РИБНИКОВ.
м. Полтава.

❄ *Обіцянка – це близький родич дулі.*

❄ *Якби не було на світі поганого, хто б знав, що таке добре.*

Роман КРИКУН.
м. Сокаль Львівської області.

❄ *Песиміста поганою новиною не здивуєш.*

❄ *У післявиборчий час на передній план виходить портфель.*

Василь МОМОТЮК.
с. Росошани Чернівецької області.

НАШ ПАРТНЕР
НАЦІОНАЛЬНА РАДІОКОМПАНІЯ
УКРАЇНСЬКЕ РАДІО
Говорить Київ – слухає вся Україна!
279-44-13 279-17-24

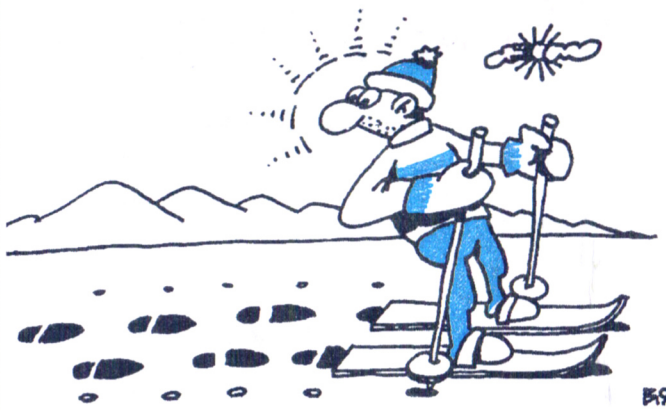

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Для тих, хто цього року приєднався до перчанської громади, сподіваємося, буде приємною інформація про те, що в конкурсі дотепників може взяти участь кожен читач, який придумає дотепний підпис до запропонованого малюнка чи фото. Журі відбере кращі. Їх і буде надруковано на сторінках журналу.

А тепер називаємо переможців II туру за минулий рік. (Малюнок: у полі стоїть трактор, а під навісом, на якому хтось почепив табличку «CAZINO», четверо чоловіків грають у доміно). Журі сподобалися підписи О. *Кришталевої з м. Львова:*

«Треба було вже давно
Тут відкрити казино»

та

«Трактор в полі «дир-дир-дир»,
З нами грає бригадир!»;

О. Дашківець з смт Літина, що на Вінниччині:

«Закінчився успішно рік села,

Іноземний гумор

ПЕРЕДЧАСНА РАДІСТЬ

Літак упав на безлюдний острів. Живою залишилася тільки стюардеса. Дійшовши до тями, вона угледіла неподалік заросло чоловіка, який пік м'ясо.

— Я теж би перекусила,— сказала вона.

— А що мені за це даси? — спитав чоловік, і докинув: — Я тут уже двадцять років.

— Тоді,— сказала стюардеса,— я можу дати те, чого тобі стільки літ бракувало.

— Дорогенька моя! — зрадів чоловік. — Невже у тебе є віскі?

— Швидше, панове, не затримуйте чергу!

У ЦІНІ — РОЗУМ

— Скільки коштує ця папуга?

— Сто доларів. Може казати «ти дурень».

— А ота скільки?

— Двісті доларів.

— Удвічі дорожче?!

— Бо розумна: не каже «ти дурень», а тільки думає так.

МОЖЕ, СКОРО

— Уже півроку, як ти познайомила мене зі своїм нареченим,— каже Джесіка дочці. — Коли ж ви поберетеся?

— Та вже, може, й скоро, але не водночас.

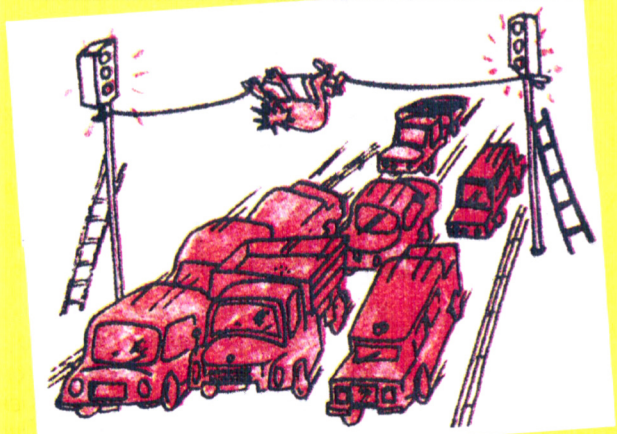

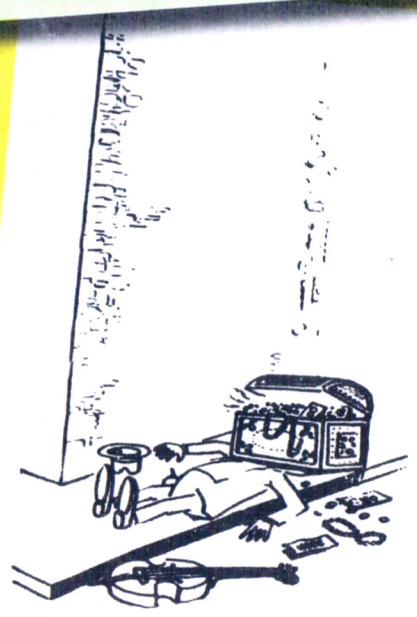

Ясен АНТОВ

ТРУП

Дафінка, п'ятдесятилітня пишна панянка, випила свою ранкову каву і подивилася на дно чашки, чи не показує там на любов,— там нічого не показувало; по тому вийшла в передпокій і побачила, що у фотелі — труп.

— Господи,— сказала панна Дафінка,— чекала любові, а з'явився труп.

Вона вибрала якийсь номер, зателефонувала і попросила слідчого. На тому кінці помовчали, а потім спитали:

— А нащо вам слідчий?

— Труп у нас,— сказала панна Дафінка. — Вмостився у моєму фотелі і не ворушиться.

— А є сліди злому?

— Нема,— сказала панна Дафінка,— двері незачепані.

— Тоді,— сказав слідчий,— будьте там і чекайте, щоб я вас заарештував.

— А чому мене? — спитала Дафінка. — Я того чоловіка взагалі не знаю.

— У даний момент ви єдина запідозрювана,— сказали їй. — А в якому стані труп?

— Цілком збережений,— сказала Дафінка,— тільки голова похилилася, але ви поспішайте, бо спекота і ще засмердиться.

— Покладіть його в морозильник,— сказав слідчий,— там збережеться свіжим. Але ж дивіться, не змініть пози, положення тіла.

— З морозильником нічого не вийде,— сказала панна Дафінка,— він повний. Маю бройлери, морожену телячу легеню і фарш для фрикадельок. Для трупа нема місця.

— Слухайте мене уважно, пані,— сказали на тому кінці. — Чи ж можна рівнятикусок телячих легень із цілим людським трупом?! Негайно впакуйте його туди. Але складайте, згинайте його уважно, аби не знищили якогось доказу.

— Та мені страшно його чіпати! — вигукнула панна Дафінка. — І коли його зігну, то зміню позу, а потім іще й винна буду.

— Ваша вина,— сказав слідчий,— іще не доведена, зараз ви тільки запідозрювана. Гайда, дійте, бо я тут маю іще чотири трупи. До речі, опишіть мені вашого мерця — волосся, колір очей, форму носа і вух — може, виявиться, що я уже мав із ним справу, що то старий знайомий.

— То я маю лапати мертву людину!? — вереснула панна Дафінка. — То що, маю підіймати їй повіки, щоб побачити, якого кольору в неї очі?!

— Нема потреби підіймати обидві повіки,— сказав слідчий,— підійміть тільки одну.

Дафінка перехрестилася, нахилилася над покійником, та раптом відсахнулась і кинулася до телефону:

— Пане слідчий! Пане слідчий! Мертвий тхне пивом!

— Бо літо, пані. Якби була зима, то тхнув би червоним вином. Ануте беріться за повіку!

Дафінка знову нахилилася над трупом, а відразою взяла ліву його повіку і з силою смикнула вгору. І тут сталося таке, од чого серце зупинилося б у кожного. Мрець ревнув, мов звір: «Ей, ти мені око виймеш, чорти б тебе ухопили!» — і зірвався з фотеля, а панна Дафінка сплеснула руками і вигукнула: «Пейчо, то це ти? Дорогенький мій, він повернувся! Але чого ж ти мене залишив сім літ тому, негіднику проклятий! Я тут умираю за ним, а він приходить нишком і засинає у моєму фотелі! Уб'ю тебе, щоб знав!» — і кинулася в його обійми. А з телефонної трубки неслося: «Алло! Що там із повікою мерця?»

— Та яка там повіка, який мрець, ідіоте нещасний! Нема ніякої повіки з її мерцем! То мій Пейчо, і живий! І досить уже наговорили мені дурниць — покласти Пейчо в морозильник!

— Прошу вибачити,— сказав той,— але ви дурепа. Невже не розібралися, що переплутали номери, і що я весь цей час мізки вам пудрю? Це ветеринарна служба, і маємо справу тільки зі свинячими трупами.

— Може, я й дурепа,— сказала панна Дафінка,— але мій Пейчо беріг мого ключа цілих сім років, бо любить мене! Він був у Каліфорнії, але знудився і от зараз знов у моїх обіймах. Тепер ідіть займатися свинями, а я іду до Пейчо, а то він знов засинає.

— Милий,— сказала вона ніжно, угледівши, що Пейчо знов уподібнюється до трупа. — Ну як можна мене замінити якоюсь Каліфорнією! Милий мій! — вигукнула вона і згребла його в обійми. А він знову ревнув, мов звір:

— Та тихіше, а то ще око мені виймеш!

Із болгарської переклав
Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

Тепер у «казино» ми лупимо «козла»;

І. Недтечого з м. Шполи Черкаської області:

«У селі є також переміни: Працює казино аж у три зміни!»

Вітаємо!

І чергове завдання. Що то за чудасію намалював художник В. Попов?!

Чекаємо ваших підписів!

Страшне перо не в гусака...

«Без печатки ветслужби свої яйця не виставляти».

(Оголошення на ринку).

«У мого малого багато способностів, а от покупательської спосібності не хватає».

(Із виступу на батьківських зборах).

«Наша лікеро-горілчана промисловість зробила рішучий поворот на 360 градусів».

(Із реклами).

«Діоген жив у бочці, бо шукав людину, а людина як завжди тягнеться до бочки».

(З учнівського твору).

Надіслав Б. ФЛОРІАН.

м. Чернівці.

СКАНВОРД

Склав П. Шипшина.

Андрій САЄНКО

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Данило КУЗНЄЦОВ

Сутьчого-небудь
Український художник-карикатурист
Військове привітання
... кує, ... меле
Серія літаків
Дитя вівці
Орган самоврядування у місті (XVIII-XIX)
Мова корови
Дорога в саду
...в казці сказати, ...пером описати
Родичка пацюка
Той, хто свистить
Римський імператор
Привласнення чужого авторства
Сахалін
Місто в Україні
Нота
..... і Гоморра
..... — криво аби живо
12 місяців
Тиха .... греблі рве
Дніпро
..... де Мопассан
Зуб вепра
Метелиця, хуртовина
Коли іде — стоїть, стане — упаде
Куди голка, туди й .....
... багато господинь, там хата не метена
..... Тимошенко
Суха трава
Птах
Військо
1000 м²
Яка робота, така і ...
Собор
Лицевий бік монети
Бог Сонця
Снігова буря
Дірка
Одиниця площі
Як моє не в ..., то я назад
Край на півдні України
..... кум до куми залицявся
М'яч за межами поля
..... з опери
Сорт груші
Хто в ліс, а хто по ...
Витріщити .....
Поміняти шило ..... мило
..... яструбові око не виклює
Крил не має, а літає
Вчений ступінь

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 12

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Пакет. 5. Світанок. 9. Уляна. 10. Льодовик. 11. Зоопарк. 14. Трон. 16. Бокс. 18. Костюмер. 19. Кіш. 21. Хата. 22. Ле. 23. Інтеграл. 25. Данте. 28. Замша. 29. Аура. 33. Указ. 34. Узвар. 35. Артек. 36. Алебастр.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Прозаїк. 2. Коло. 3. Тура. 4. Лямка. 5. Сало. 6. Ілот. 7. Нувориш. 8. Кокон. 12. Портрет. 13. Вокал. 15. Емірат. 17. Скандал. 20. Телевізор. 23. Іграшка. 24. Фанера. 26. Неук. 27. Шрифт. 30. Гава. 31. Жук. 32. Все. 33. Ура!

ПЕРЕЦЬ № 1 (1584)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 23.01.2008. Підписано до друку 01.02.2008. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 9300 прим. Зам. 0110801 . Ціна договірна.

© «Перець» 2008 р.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 сторінка

Василь ФЛЬОРКО

Сергій ФЕДЬКО

Валерій КОНОНЕНКО

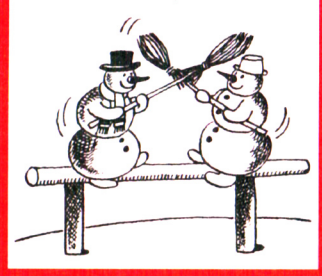

Сергій ФЕДЬКО

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— По-моєму, твої побоювання щодо пожежі — перебільшені!

Володимир СОЛОМАШЕНКО

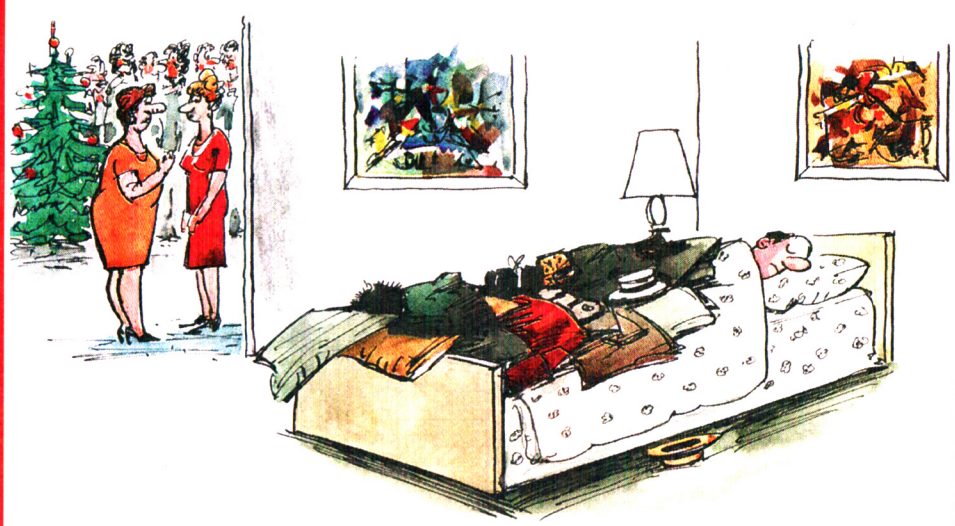

— Пора вже додому, а чоловік десь запропастився.

Анатолій ГАЙНО

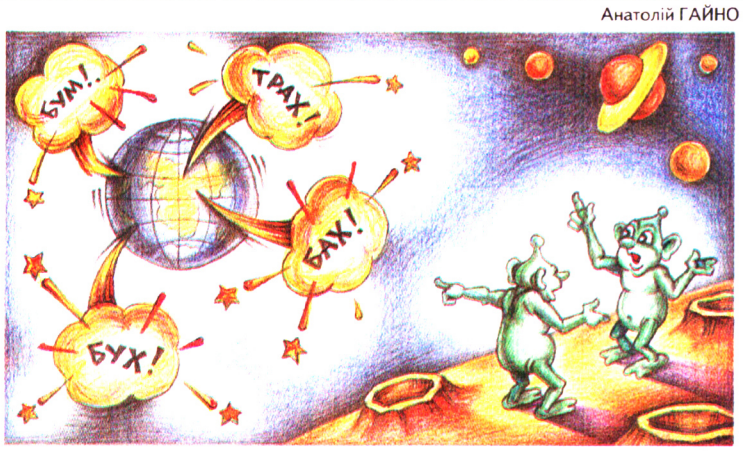

— Знову на планеті Земля воюють?..
— Та ні. Це вони так Новий рік зустрічають!

4 820012 960675 01

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!